

Bemærkninger til forslaget

Situationen både for flygtninge og asylansøgere og for hjælpeorganisationerne er urimelig, så længe visse kommuner vægrer sig ved at påtage sig deres del af ansvaret for en forsvarlig integration af flygtningene i det danske samfund.

Forslagsstillerne er overbeviste om, at de fornødne faciliteter kan findes. Hvis Danmark, som foreslået af Venstresocialisterne i beslutningsforslag nr. B 6 af 8. oktober 1986, påtager sig sin andel af den årlige flygtningestrøm (ca. 6.000-8.000 om året), vil det betyde, at der årligt skal anvises pladser svarende til ca. 1,5 promille af befolkningen. En kommune med 50.000 indbyggere skal altså skaffe 80 pladser, hvis problemet fordeles ligeligt.

Det ville være en overkommelig opgave. I betragtning af, at flygtningestrømmen som følge af udlændingelovens ændring i dag er langt mindre, end hvad der svarer til Danmarks rimelige andel af det globale flygtningeproblem, må det karakteriseres som direkte pinligt, at problemet ikke for længst er løst ad frivillighedens vej.

Forslaget tilgodeser flere formål:

For det første er det et mål i sig selv at give flygtningene ordentlige forhold og hjælpeorganisationerne mulighed for at bruge deres tid og kræfter på andre og mere væsentlige problemer end at løbe fra Herodes til Pilatus for at tigge om tag over hovedet til flygtningene.

For det andet styrkes muligheden for, at flygtningene på forsvarlig vis kan få hjælp og støtte til en integration i de lokale samfund. Der er grænser for, hvor mange flygtninge det er hensigtsmæssigt at placere i et lokalsamfund. Disse overgrænser vil imidlertid ikke være noget problem, hvis alle kommuner forpligtes til at stille tilstrækkeligt med faciliteter til rådighed.

For det tredje modvirkes fremmedhad. Det bliver lettere at afmystificere flygtningene, når de møder lokalbefolkningen og deltager i lokalsamfundets liv. Det er en kendt sag, at fremmedhad er mest udbredt i befolkningsgrupper, der ikke har særlig personlig kontakt med indvandrere og flygtninge.

Forslagsstillerne ville foretrække, at kommunerne påtog sig opgaven frivilligt. Da dette imidlertid har vist sig at være en ufremkommelig vej, må regeringen gennem lovgivning sikre hjemmel til at pålægge alle kommuner at stille mindst 50 pladser og tilhørende faciliteter til rådighed for Dansk Flygtningehjælp og/eller Dansk Røde Kors efter behov. Kommuner med mere end f.eks. 20.000 indbyggere skal desuden kunne pålægges at tilvejebringe et yderligere antal pladser, svarende til kommunens indbyggerantal.

Forslaget indebærer med andre ord, at kapaciteten bliver rigelig. Af hensyn til hjælpeorganisationernes planlægning er en vis overkapacitet at foretrække, så de situationer, der følger af ujævn tilgang af asylansøgere, kan håndteres fleksibelt og rationelt.

Efter forslaget kan kommunerne selv vælge, om de vil anviser offentligt eller privatejede faciliteter. Udgifterne betales efter samme regler som hidtil, hvorfor forslaget ikke vil medføre merudgifter.

En undergrænse på 50 pladser vil i de små kommuner betyde en flygtningeandel i størrelsesordenen 1 pct. af indbyggerne.

Selv om tallet så var 2 eller 3 eller 4 pct., ville forslagsstillerne i almindelighed ikke finde det spor betænkeligt. Snarere måtte man anse det for en chance for kulturel og menneskelig berigelse med et sådant indslag af udlændinge i det lokale liv.

Med det meget begrænsede antal flygtninge, der faktisk har ophold i Danmark og faktisk kommer hertil, er der imidlertid kun undtagelsesvis mulighed for at nå så stor en flygtningeandel i den enkelte kommune.

Som bilag til forslaget er optrykt en artikel fra Politiken den 6. november 1986, der omtaler, hvorledes antallet af flygtninge fordeler sig i Københavnsområdet og Nordsjælland.

Det bemærkes, at forslaget med visse ændringer er en genfremsættelse af et i folketingsåret 1985-86 fremsat beslutningsforslag, se Folketingstidende 1985-86, forhandlingerne sp. 730 og 1383 samt tillæg A sp. 1065.